

ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΑΠΑΡΧΑΙ

Μεταξὺ πλήθους στιχοῦργημάτων ἀδιαλείπτως ἀποστελλομένων πρὸς δημοσίευσιν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑστίας ὑπὸ φιλομούσων, ἀλλ' ἀδεξίων περὶ τὸ στιχοῦργεῖν ἀναγνωστών αὐτῆς, εὐχάριστον ἐξαιρέσειν ἀποτελοῦσι τὰ κάτωθι ποιημάτια. Ταῦτα καὶ ἂν δὲν εἴνε τέλεια, ἀλλὰ μαρτυροῦσιν ὅτι οἱ γράψαντες ἔχουσι ποιητικὴν τινὰ ἰδιοφυίαν, ἣτις καταλλήλως διαμορφωμένη θὰ παραγάγῃ ἔργα ἀξιώτερα δημοσιεύσεως ἐν τῇ Ἑστίᾳ, ἣτις ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ταύτῃ καὶ πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν νεαρῶν στιχοῦργῶν, φιλοξενεῖ σήμερον τὰς ποιητικὰς ἀπαρχὰς των.

Σ. τ. Δ.

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Διαβάτης ἐξεκίνησε σ' τὴ Γῆ σ' τὴν Οἰκουμένην,
δὲν ξέρει ποῦθεν ἔρχεται, δὲν ξέρει ποῦ παγαίνει.
Σ' τῆς ἐρημίαις περπατεῖ, καὶ σ' τὰ βουνὰ γυρίζει,
σ' τῆς πολιτείαις στέκεται, σ' τῆς χώραις ξανασαίνει,
κανένα δὲν ἐγνώρισε, κανεὶς δὲν τὸν γνωρίζει.
Δὲν τῆς ψηφάει τῆς θάλασσαις τῆς νησοστολισμέναις,
ὅταν βογκοῦνε ἄγριας καὶ εἶνε μανιωμέναις.
Ἀμίλητος σὰ σύγνεφο, γλυκὸς σὰν τὸ λουλούδι
φωνὴ ποτὲ δὲν ἔβγαλε, βουθὸς περνοδιαθαίνει.
Μόνον ἢ Μοῦσα μάντεψε τὸ μόνον του τραγοῦδι
ποῦ πρὶν ἐρθῆ σ' τὰ χεῖλια του σ' τὰ στήθια κατεθαίνει.
— Ἐχω μιὰ θλίψι σ' τὴν ψυχὴ μαζὺ μὲ μιὰν ἐλπίδα,
μιὰ ἐλπίδα γι' σ, τι θὰ ἰδῶ, μιὰ θλίψι γι' ὅσα εἶδα»

Καλάμει

Π. Α. ΣΑΛΜΑΣ

Η ΚΑΠΠΑΡΗ

Τὸ καλαθάκι πάρε νὰ πᾶμε, κόρη, πέρα
στὸ πράσινο λειθάδι, στὴν ἀκροποταμίᾳ·
νὰ κόψωμε λουλούδια, τώρα ποῦ γέρν' ἡ ἡμέρα,
καὶ νὰ τὰ ποῦμε μόνον ἐκεῖ στὴν ἐρημίᾳ.

Ἐκεῖ θενὰ σὲ μάθω καὶ θενὰ συνειθίσῃς
τὴν κάππαρη νὰ κόβῃς, χωρὶς νὰ βαρεθῆς·
ἐκεῖ τὸ καλαθάκι ὡς πάνω θὰ γεμίσῃς
μὲ κάππαρη δροσάτη, χωρὶς ν' ἀγκυλωθῆς.

Μ' ἂν τύχῃ καὶ ὁ Ἔρωσ, σὰν ποῦνε διαβολάκι
καὶ ἀγαπᾷ ὁ πλάνος τὸν κόσμον νὰ πλανᾷ,
σὲ κἀνὴ κι' ἀγκυλώσῃς τ' ἀφράτο σου χεράκι,
θὰ στὸ φιλῶ μικρούλα, κ' εὐθὺς θὰ σοῦ περνᾷ.

Σμῆρην

ΔΗΜ. ΣΤΑΗΣ

Σ' ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΜΑ

Ἄσπρο κάτασπρο χαρτί,
Κόρη, μοῦ προσφέρεῖς
Νὰ σοῦ γράψω κἀτι τι
Ποῦ νὰ μὴν τὸ ξέρῃς.

Εἶν' ἀλήθεια πῶς πολλοὶ
Ποῦ γεννοῦν τοὺς στίχους,

Ἐφφονοῦνε σὰν τρελλοὶ
Πάντα νέους ἤγους.

Μὰ ἔχουν ὅλη τούρανου
Τὴ γλυκεῖα ἡσυχία
Κι' ἀρμενίζουσιν μὲ τὸ νοῦ
'Σ ὅλα τὰ στοιχεῖα.

Καὶ μὲ λίγη συλλογὴ
— Ποῦ δὲ θὰ 'πιτύχω —
Μᾶς πετάζουσιν εἰς τὴ γῆ
Προκομμένο στίχο.

Ἄμ' ἐγὼ πῶς νὰ σκεφτῶ
Καὶ νὰ πιάσω πέννα
Ποῦ κἀθ' ὦρα καὶ λεφτὸ
Συλλογοῦμ' ἐσένα ;

'Σ τὸ κεφάλι δυὸ μυαλὰ
Δὲν μπορῶ νὰ βάλω
Τὸ ἕνα ἀγάπαις νὰ σφαλῆ
Καὶ τραγοῦδια τ' ἄλλο.

Μοναχὰ μὲ τὴ σιωπῇ
Θὰ σοῦ ψάλω κἀτι.
Κι' ἂν ἐκείνη δὲ σ' τὸ εἶπῃ
Σοῦ τὸ λέει τὸ μάτι.

Ἀθήναι

Α. ΒΡΑΝΑΣ

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Ματάκια μου γλυκύτατα 'σὰν ἄστρα τ' οὐρανοῦ,
μονάχα σεῖς φωτίζατε τὸ σκοτεινὸ μου νοῦ
κι' ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σβύσατε καὶ δὲ σᾶς βλέπω
[μπρὸς μου
μέσ' σὲ σκοτάδι τρίσβαθο παλεύει ὁ λογισμὸς μου.

Προφῆς εἶδα στὸν ὕπνον μου δυὸ ἄστρα λαμπερὰ
καὶ 'σταύρωσα τὰ χεῖρια μου καὶ τὰ κρυφωθωροῦσα
καὶ μέσ' στὰ στήθῃ ἐννοιῶσα τὴν πρώτη μου χαρὰ
γιατί τ' ἀστέρια εἶτανε τὰ μάτια π' ἀγαποῦσα.

Μὰ πάλι σὰν ἐξύπνησα τοῦ κάκου ἀναζητῶ
τὸ φῶς ποῦ γλυκοφώτισε τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδίᾳ μου,
ἐμπροστὰ μου τὸ καντύλι μου ἀνόφεγγε κι' αὐτό,
σὰν νὰ 'σμιγε τὸ θάνατο στὴν ἔρημ κάμαρά μου . . .

Ἔω μάτια μου γλυκύτατα. σὰν ἄστρα τ' οὐρανοῦ,
μονάχα σεῖς φωτίζατε τὸ σκοτεινὸ μου νοῦ,
κι' ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σβύσατε καὶ δὲ σᾶς βλέπω
[μπρὸς μου,
μέσ' σὲ σκοτάδι τρίσβαθο παλεύει ὁ λογισμὸς μου.

Μεσολόγιον

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ